

За нѣкогашнѣ Българскѣ независимость, приказвать сега като за нѣкаквѣ си добрѣ баснѣ, нѣ не истинскѣ. Нѣкога си е была истинска, какъ-то и всяка басня, за коуж-то проповѣдници-ти казвать, че е была истинска. Нѣ отъ другѣ странѣ никой не вѣрва, че е могло да бѣде това. Така никой не вѣрва, че може да ся сбѣдне Българска-та независимость. А кой-то не вѣрва въ независимость-тѣ, той не може да повѣрва ни на срѣдства-та, кои-то водять камъ неѣ. Това е жалостно, нѣ така е.

Ясень слушаше брата си съ наведенѣ главѣ. Лице-то му бѣше смѣтено. Не можаше да му каже, че не е така.

— А другѣ начинѣ нѣма, освѣнѣ възстаніе, отговори. Отъ Бога не щемъ да измолимъ отечество-то си, сѣдѣщицѣ съ сгѣрижты рѣцѣ, не щемъ да го испросимъ отъ освоителя, не щемъ дочяка да ни го извоюва другѣ нѣкой, па да ни го поклони великодушно.

— Не, прѣкъсна му Петрѣ рѣчь-тѣ. Нито ще Богъ да ся смилѣ, нито ще освоитель-тѣ противъ свои-ты корысти да послушя нашѣ-тѣ правдинѣ, нито пакъ наши-ти сѣѣдищѣ ни го освободять съ великодушность. Отъ сѣѣда само онова можемъ да очякваемъ, щото е Цимисхій направилъ: Отято-то отъ завоевателя да задържи за себе. Само възстаніе може да ны избави. Нѣ ето толкосъ пѣти е покушявано съ востаніе, па все пропадахмы. Кой ти помышлява сега за възстаніе послѣ толкосъ години въ робство, отъ какъ сѣ вѣчь навикнѣли на ярема! щешъ рѣчешъ: народъ-тѣ. Ето сега ходимъ изъ народа и испытваемъ му сѣрдце-то — па що е? Увѣрваемъ ся, че въ жилы-ты му е прѣсѣхнѣла крѣвь-та, а въ сѣрдце-то му гѣрми боязнѣ. Да го повыкашъ на възстаніе, свѣрзалъ бы тя и прѣдалъ бы тя на грѣцкыя префектъ, па ако и не като свой непріятель, а то като глупецъ.